

Toholammin artesaaniopiston hopeasepän alan opiskelija

Olin työssäoppimassa korutaiteilijan galleriassa Iron Incissä, jonka viidestä työpisteestä kolme oli vuokrattuna sillä hetkellä. Näin muita työntekijöitä melko harvoin, koska he kävivät varsinaisen työnsä ohella gallerialla silloin kun kerkesivät. Heidän töitään on myös myynissä gallerian tiloissa ja näyteikkunassa on kuukausittain vaihtuva näyttely. Gallerian virallinen aukioloaika oli keskiviikosta lauantaihin, mutta pidimme liikettä auki aina siellä ollessamme.

Työpäivät alkoivat kymmeneltä, jolloin lähdimme Omistajan kanssa Gallerian vieressä sijaitsevaan kulmakuppilaan aamulattelle, jossa tulevia töitä ja päivän askareita suunniteltiin. Päivään kuului usein myös juoksevien asioiden hoitaminen kuten postitus ja materiaalihankinnat. Omistaja tarjosi työpaikalla lounaan, joka oli tanskalaiseen tapaan voileipiä. Tauoille ei ollut mitään aikaa, syötiin silloin kun tuli nälkä. Normaali työpäivä kesti kuuteen. Työpaikalle ei voinut pukeutua kuten kouluun yleensä, eli ”remppavaatteisiin”, koska gallerialla kävi asiakkaita, eikä päivän kulusta voinut koskaan tietää. Kerkesimme käydä parin gallerian avajaisissakin työpäivän jälkeen, sekä suomalaisten naisten illassa, joka pidettiin intialaisessa ravintolassa.

Tein harjoitteluajanani yhtä isoa työtä (n. 115x130cm), Mick Jaggeria, johon käytettiin n. 2700 rintanappia. Työtä varten piti hankkia eri sävyisiä vanhoja nahkatakkeja ja farkkuja, joista irrotettiin tarvittava määrä pyöreitä paloja rintanappien päällystämiseen. Valmiit napit järjestettiin kuvan perusteella riveihin ja jokaisen rivin takaa pujotettiin satiininauha, joka nitattiin taustaan kiinni. Työn ideana oli kierrätys ja kestävä kehitys.

Valmistimme sarjatuotantona Jaalakorusarjaa, joka on Suomessa myynissä vain Jaalassa. Työvaiheisiin kuului valukanavien katkaisu, viilaus ja hionta, patinointi ja kiillotus, ketjujen katkominen oikeaan mittaan sekä korujen kokoaminen. Sahasin myös pääkallokorvakorut, punoin helmirannekoruja ja kokosin paljettikoruja. Pääsin myös näkemään miten rodinointi tapahtuu ja omistaja opetti minulle uuden tavan juottaa. Työpiste siistittiin aina päivän päätteeksi.

Matkaa asunnoltani keskustaan oli pari kilometriä ja gallerialle noin kilometri. Aivan nurkan takana oli bussipysäkki. Asunto sijaitsi Nørrebrossa, hissittömän kerrostalon kuudennessa kerroksessa. Rakennukset ovat Kööpenhaminassa hyvin vanhoja, mikä toi katukuvaan aivan ihanaa tunnelmaa ja mielenkiintoisia yllätyksiä. Asuminen ja eläminen oli kallista. Opintotuki onkin opiskelijoilla moniin muihin maihin verrattuna korkea. On myös hyvin yleistä, että asunnossa olevaa ’ylimääräistä’ huonetta vuokrataan eteenpäin.

Vietin viikonloppuni shoppaillen ja kierrellen. Lauantaisin suuntasin usein keskustan kävelykatujen vilskeseen. Liikuin jalkaisin, koska keskustaan ei ollut kovin pitkä matka, usein kuitenkin illan hämärtyessä sorruin ottamaan bussin takaisin kotinurkille. Klippikortista tuli hyvä ystäväni. Yhdessä kortissa on 10 matkaa, jotka käyvät bussiin, lähijunaan ja metroon. Kööpenhaminan alue on jaettu vyöhykkeisiin (zone), jonka mukaan maksu määräytyy. Itse käytin 2 zonen korttia, joka maksoi 130 kruunua eli noin 17 euroa.

Pyöräily on Kööpenhaminassa todella suosittua. Ensimmäisenä kannattaakin opetella varomaan pyöriä, sillä pyöräilijät ovat katujen kingejä! Myös yllättäviin sadekuuroihin sai varautua. Sade lakkaa yleensä yhtä yllättäen kuin alkoikin, eikä sitä ollut helppo ennakoida, toisin kuin Suomessa. Sunnuntaisin eivät kaupat ole auki, paitsi joka kuun ensimmäinen sunnuntai. Sunnuntait vietinkin kierrellen ja valokuvaten. Muun muassa Pieni merenneito tuli katsastettua, Amalienborg ja tiaranäyttely, Kastelletin bastionit, Valtion taidemuseo ja Tivoli! Suosittelen Tivolissa käyntiä pimeään aikaan, silloin koko paikka on valaistu todella hienosti. Myös hautausmaat ja puistot olivat

kiertämisen arvoisia. Kirkkoja Kööpenhaminassa on todella paljon, suunnilleen joka nurkalla, vanhoja ja hienoja.

Tanskalaiset ovat kovia juomaan kahvia ja olutta. Kahviloita oli joka nurkalla ja aurinkoisena päivänä terassit olivat täynnä ihmisiä nautiskelemassa auringonpaisteesta. Eikä ollut mitenkään erikoista nähdä oluttuoppia keskellä päivää. Tanska onkin tällä hetkellä Euroopan monipuolisin ja kansainvälisin olutmaa, jossa erikoisolutbuumi on kova. Lonkeroa tai ”limuviinoja” ei löydy ja siideristäkin vain yhtä merkkiä - makuina omena ja päärynä, jotka ovat tulleet markkinoille vasta edellisvuonna. Alkoa ei ole, vaan alkoholit saa ostaa tavallisesta ruokakaupasta. Alkoholien myyminen on sallittua jo 16 vuotiaille.

Tanskalaiset osaavat todella hyvin englantia, myös vanhemmat ihmiset yllättivät minut kielitaidollaan. Kaupassa kohtasin yllättävän ongelman ruuan valinnan suhteen, ja usein päädyinkin ostamaan jotain pelkän tutun ulkonäön perusteella, kun ei niistä etiketeistä ottanut selkoa. Ruokapaikoissa menut olivat yleensä tanskaksi, joten sekin vaati enemmän aikaa kuin yleensä. Gallerialla juttelin muiden työntekijöiden kanssa englantia, kuten muuallakin. Huomasin myös, että englannin sanastossa olisi paljon muisteltavaa viiden vuoden tauon jälkeen.

Kokonaisuudessaan työssäoppimisjaksoni oli erittäin silmiä avaava kokemus kaikin puolin ja annankin sille arvosanaksi 3. Kiitän itseäni siitä, että uskalsin lähteä matkaan yksin, olemattomalla reissukokemuksellani. Tietyissä töissä puolen vuoden alan koulutusta tuntui riittämättömältä, mutta opin myös paljon kaikkia pieniä käytännön asioita. Suosittelen ulkomaan harjoittelujaksoa kaikille, jotka ovat sopeutuvaisia uuteen kulttuuriin ja tapoihin. Kokemukseen tarvitaan myös aimo annos positiivista ja avointa mieltä sekä itsenäistä otetta. Moni asia ei ole kuten Suomessa..

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:52